

Ömür Yettiği Kadar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Eylül 2014

Dipsiz, meskensiz bir korku benimki
Ölmek kadar korkunç belki
Belli ki tamamlayamadan
İzin almadan çekip gitmek dürtüsü.
Nihayete ermeden düşler
Ve silik bir iz bırakıp yitmek;
Sorgusuz sualsiz
Yankısız ve tarifsiz...

Büyümeden ya da çıkamadan kerevete
Tek bir nefes tüm borcum
Bir de günahlarım, sevaplarım.
İyi miyim sence
Ya da yeteri kadar masum
Sormuyorum da neden diye
Olabilirdiğince meyilli sevmeye.

Ne zaman yetti
Ne de mekân el verdi oysa
Ahenksiz bir devinimin
Eşit olmayan iki kefesi idik
Geçen zaman boyunca.
Bir yanımda kahır ve yanılğı
Ve ağır basarken
Dibe vurdu yüreğin sitemleri.

Onca istem onca soru
Dizilmiş peşi sıra
Külfetli bir yalnızlık
Sallandırdı çoktan idam sehpasında.
Kefareti aşkın
Bedeli, o var olmayan sanrıların
Sitemkâr ve manidar
Ömür yettiği kadar.

Ađlamaktayım doya doya
Sustuđum yetmedi mi bir ömür boyu
Eđliđinde onca duygu
Yeknesak bir düzen
Adı henüz koyulmamış iken.
Hem mađdur hem isimsiz,
Adlandıramadığım bir roman
Kahramanı belirsiz.

Glmeli miyim onca masum yalana
Ya da susup beklemeli
Tek bir kelime duymayı beklemeli.
Gel ya da git demeyi
Onca gel-git yařarken
Mađrur ve mahzun yüređim.
Gitmeliyim aslında çoktan gittim.